

התמימה
צנועה ותמימה נראית מרים מיכלסון כשהיא מדגימה את אופנת פאריס המאוחרת ביותר.

רוב ראו אותה כשהיא שרועה על מזרון, כסמל של נוחות והיגיינה — במודעת פירסומת שפורסמה ככל העתונים על ידי בית-חרושת למזרונים בנתניה. רבים אחרים נתקלו בה בחודשים האחרונים ב" מדורי החושות בעתונים, בהם הופיע שמה בהקשרים שונים — אך בכל פעם בהקשר של שרעוריה, בה היו מעורבים המשטרה, בית-המשפט ומאהבים מאוכזבים. רק מעי טים ראו אותה בפעולה ממש, כשהיא משיה רה את בגדיה לצלילי תזמורת מועדון-לילה. תוך תקופת שהותה הקצרה במדינה, הס" פיקה החשפנית הפינית, מרים מיכלסון, לגרום לצרות ומהומות במידה ששום בדר" לפניה. היא עוררה את הצנזורה לחיים חד- שים ולאיסורים חדשים, היא הביאה לתג" רות במועדונים, דם נשפך בגללה. אך כשהסטרטיפיזציה הפיפה נאלצה השבוע לעזוב את הארץ בדרכה חזרה לפאריס, לא הסתכם צעיר העירום שלה רק בשררת לבבות וכסאות שבורים. בין שאר הקרבנות היתה גם מרים עצמה, ש" האינטרמצו שלה עם ישראל עמד להסתים בצורה טראגית. ימים מספר לפני שעזבה את הארץ, התכונה החשפנית לסיים את הופעותיה בהצגת יאוש, הפעם בכיסוי מלא. היא איימה להתאבד בקפיצה מגג של בניין ובתקיעת מספרים בחזה.

החשפנית הצנועה

צד הקומי בפרשה של הסטרפ **י** טיזאית, שנטלה חלק בחיי החברה של רחוב דיזנגוף התל-אביבי, היה שהיא הגיעה לארץ בהצגה את עצמה כסמל של תום, טהור וצניעות, למרות מקצועה. "התערט" לות בפני קהל היא עניין אחד וצניעות אישית היא עניין שני", הציגה הגברת מיכלסון את השקפת עולמה עם בואה. בעוד החשפניות אחרות אינן מוצאות שום הבדל בין עירטול גופן במועדון או

סרטי השנה

(המשך בעמוד 13)
הקו החדש, אשר הפך את הצפייה בסרט טוב לא רק לחייה אסתטית ורגשית — אלא גם לפרק ברמה אוניברסיטאית בבעיות פילוסופיה, סוציולוגיה, תיאולוגיה ופסיכוכו- לוגיה — לא התפתח רק במעצמות הקול- השנה בתחום זה נוצרו עלידי תעשיות משניות. כנה, למשל, היה סרטו של הבמאי הפולני ירזי קאבלרוביץ' **יוהאנה של המלאכים**, שהיה מחקר מעמיק ומהיר על ההתנגשות בין תשוקת החיים לבין כבלי המיסגרת החברתית. כזה היה גם סרטו של הדני יוהאן יקובסון — **זר דופק ברדת**, שאם כי סבל מעודף סממני גים של אירוטיקה סנסציונית, היה ניתוח מאלף של הבדידות. סרטו של קארל רייץ הבריטי **מוצאי שבת ובוקר יום א'** ניתח בצורה מרתקת ובכשרון נדיר את עולמו של צעיר מודרני, המרגיש חוסר- אונים וחידלון במאמציו להשפיע על גורלו. אולם בסופו של דבר היו נותני הטון בין הסרטים שהוצגו בישראל שני יוצרים: אינגמר ברגמן השבדי ומיכאל-אנג'לו אנטוני- יוני האיטלקי.

ברגמן הוגש לצופה הישראלי במנות גדושות ובתערובת מוזרה, בה הוקדמו יצי- רותיו האחרונות ליצירותיו המוקדמות יו- תר, דבר ששלל אולי מהצופה הישראלי את האפשרות לעקוב אחרי התפתחות השקפת עולמו הקולנועית של הגאון השבדי, ול- התקדם יחד עמו, צעד אחרי צעד, בתרגיליו הפילוסופיים, בהם הוארו חיפושיו של האדם אחר האושר וטעם הקיום מנקודת ראייה של ביקוש מתמיד אחר אלוהים. פסטיבאל ברגמן כלל השנה מבחר יצירות ישנות שלו כמו **עין השטן**, **צמאון**, **שיעור באהבה**, **על סף החיים**, ויצירות חדשות יותר כמו **החותם הי- שביעי**, ו**מבעד לזכוכית האפדה**. מכין אלה היה החותם השביעי היצירה הי- מגובשת, המעמיקה והמרשימה ביותר.

היוצר השני, מיכאל-אנג'לו אנטוניוני, הוצג השנה בשתי יצירות שערורו הדים רבים בארץ — **אונטורה והלידה**. בשני סרטים אלה מציג אנטוניוני את הי- טרגדיה של האדם בין החברה המודרנית, כשהיא מתומצת בשתי בעיות יסוד המבי- אות לניחון ולחורבנו — חוסר אפשרויות התקשורת בין בני-אדם והסכנתו של עצם החיפוש אחר האושר מאמצעי, למטרה בפני עצמה.

הלידה, הבשל והמבוגר בין שתי יצירות אלה, נכלל אף הוא בין ארבעת סרטי הי- שנה הטובים ביותר.

שני הסרטים האחרים, למרות שאינם עשויים במתכונת הקו החדש, זכו במקור- מותיהם בשל מטענים איכותיים אחרים ש" נשאו עימם. סרטו של סטנלי קרמר **יום הדין בנירנברג**, היה ללא ספק הסרט החשוב ביותר של השנה, שהיתה שנת אייכמן ושנת תחיית הנאציזם ברחבי הי- עולם. היתה זו מסה מזהירה על מידת אחריותו של כל פרט בתהליכים חברתיים, שלכאורה אין ליחיד כל השפעה עליהם. **צילקי תהילה**, סרט בריטי אודות מל- חתם הפרטית של שני קולנועים סקוטים, היה הסרט הטוב ביותר של השנה מבחינת השלמות הסינטימית והאמנותית שבו, למי- רות החשיבות המשנית שבנושאו.

בארזים נפרה שחבת

כשלוונות הגדולים של שנת הי- קולנוע האחרונה היו כמעט כולם כשלוונות של אמני קולנוע בעלי שמות מכובדים, שהצליחו בעבר להגיע לשיאים אמנותיים. הם נכשלו בעיקר מאחר שלא הצליחו להדביק את קצב המרוצה המהיר של הקולנוע בהתפתחותו, פיגרו ונשרו מ- המירוץ בשל אמצעי הביטוי והמנטאליות הישנים שלהם.

כך אירע לאליה קאזאן הגדול בסרטו **זוהר ברשא**, שלמרות שזכה להצלחה קופתית בישראל, היה סמל של קיטש קול- נועי וטעם רע. נורבר קראבנו הצרפתי שנטל את היצירה הפילוסופית של חלטיר **קאנדיד**, הלביש אותה בלבוש מודרני והיפנה את חיצו לעגה כלפי בעיות פולי- טיות וחברתיות אקטואליות, כרע תחת עומס המשימה, הוציא מתחת ידיו סרט מקוטע, מבולבל וחסר ערך.

גורל דומה היה מנת חלקו של אנדרי קאייאט הצרפתי, שניסה השנה לכוון את ההומניזם המפורסם שלו לאפיק של קשירת קשר בין עמי צרפת וגרמניה בסרטו **" מעבר על הריין**". היה זה כשלון בשל חוסר כנות וטיפול שטחי בבעיה השונה. צרפתי מפורסם אחר, הבמאי ז'אן רנו-

אר, יצר קומדיה פילוסופית בשם **פיקניק בצל אילנות**, בה התכחן להוכיח כי קידמת האדם מכתנת למעשה נגד עצמו, הסתכך ברעיונותיו, הפיק סרט כבד, חסר חן ונשמה.

תקווה ישראלית דועכת

שכ"ב היתה צריכה להיות שנת מיפנה בתולדות הקולנוע הישראלי. הורעים שזורעו כשדה-כור זה בשנים הי- קודמות צריכים היו להניב יכול. ההת- עוררות הגדולה, שחלה בייצור סרטים מקור- מיים בשנה הקודמת, היתה צריכה לתת תוצאות. זאמנם היו כמה הצלחות יחסיות.

שני סרטי עלייה באורך מלא, אשר הוצגו השנה בפני הקהל, היו ללא ספק סרטי העלייה הישראלים הטובים ביותר שיוצרו א-רפם. הדבר עשוי להישמע כמחמאה, אל- מלא היה זה ציון יחסי מאד. בהערכה מוחלטת היו שני סרטים אלה — **סיניח** ו**חבורה שכזאת** — סרטי עלייה בנינו- ניים, עם כמה נקודות אור פה ושם.

סיניח, סרטו של הבמאי יוחאן לנג'אל, היה נסיון ראשוני לבחינת יחסי ישראל- ערב באסקלרריה של יחסי שני אנשי-צבא ישראליים כלפי בדואית פצועה וילדיה. היה זה סרט פעולה ומתח, שבפעם הראשונה בסרט ישראלי היתה בו לפחות רציפות הגיונית והתפתחות דרמטית.

חבורה שכזאת של זאב חבצלת הגיע כבר לדרגה יותר גבוהה של ביטוי קולנועי. היה זה נסיון כנה, ובחלקו מוצלח למדי, לחשוף את האנשים שהסתתרו מאחורי סיגנון חיים של שחיץ והירואיזם.

סרט ישראלי שלישי, שהופק השנה וראוי לציון מיוחד, הוא סרט בובות — **יוסף ואחיו**, של יורם ועלינה גרוס.

בצד אלה הוצג, במשך פחות משבוע, סמל של טעם רע ואינפנטיליות — **ניני**, רומן על אהבת בן-טובים יהודי לערביה נוצריה. ודחאק סרט זה איפיון את השנה לגבי הקולנוע הישראלי. שכן ההצלחות היחסיות מבחינה אמנותית לא היו עדיין הצלחות מסחריות. חבורה שכזאת כיסה בינתיים את הוצאות יצורו. סיניח לא הצליח לעשות זאת. יוסף ואחיו היה כשלון מוחלט מבחי- נת הקופה.

בסוף השנה נותרו עוד מעט מאוד אשליות בקרב משוגעים לדבר שניתן. וכדאי להפיק בארץ סרטים שיצדיקו את עצמם מבחינה אמנותית ומסחרית. חוסר כל חוק, אשר יגדיר בצורה ברורה את זכויותיו של סרט ישראלי, היה אחד הגורמים המכריעים להתהוות מצב כיש זה.

ניצוצות ישראליים

אחת התופעות האופייניות לתרבות הקולנועית החושה, היא עליית ערכם של במאי הסרטים כאמצעי משיכה לצופים. שמו של במאי הקולנוע, יוצרו האמיתי של הסרט, תופס לאט-לאט את מקומו של השחקן בצמדת הכוכב. חותם סיגנונם הי- אישי של הבמאים בסרטיהם הוא כה בולט, עד שקהל הצופים מייחס באופן טבעי גם את התעלות השחקנים לבמאים עצמם. ב" רוב המקרים זוהי גישה נכונה. כי רק לעיתים רחוקות מתגלית עתה אישיות קול- נועית המצליחה לכבוש את הקהל בזכות עצמה.

השנה היו שתי התגלויות כאלה: זו של **אלברט פיני**, השחקן האנגלי הי- צעיר, כוכב מוצאי-שבת ובוקר יום א', וזרן **ביטי** — המלה האחרונה בתוצרת הצעירים הנועמים של הוליווד. פיני הוא שחקן השנה בזכות היותו מקורי ובעל סיגנון אישי משלו.

הרייט אנדרסן, שחקנית חבוע לזכר- כית האפנה של ברגמן, נתנה את הצגת המשחק המרשימה ביותר של השנה. לצידה התבלטה דחאק כוכבת כמו **ברנייט בארדו**, שהפגינה במפתיע בחיים פרטיים יכולת משחקית שקשה היה לצפותה ממנה. בין שחקני המשנה נחרתו ביותר דמויי- תיהם של שניים: **ג'קי גליסון** בתפקיד מיניסוטה פט באדי פלטון, ו**ג'וארדיין פינג** בתפקיד השחקנית המדוקנת במה יפס הנעורים. **מקסמיליאן של**, כפרק- ליט ביום הדין בנירנברג, חרג גם הוא ב" הופעתו מעבר לתחום של שחקן משנה. במפתיע, ניתן היה למצוא גם בסרטים הישראליים ניצוצות של דמויות קולנועיות. **דינה דורן** בתפקיד הבדואית בטיניה, ו" **יוסף** (הבומבה) **צור** בחבורה שכזאת, התגלו כשחקנים בעלי נתונים משכנעים.

מוצרי-קריסטל
מוצרי-איכות

קריסטל-היקס

המיקסר הישראלי הראשון

בפעם הראשונה בארץ

מכונת כביסה עם אני-טור

שיטת הכביסה הטובה ביותר בעולם עם השכדולים המודרניים ביותר

קריסטל לוקס

החלה ההרשמה לקורס בוקר לקוסמטיקה שיפתח לאחר חג הסוכות פרטים והרשמה עד 12.10.62 בב"ס וסלון **גניה** תל-אביב, בני-הודה 52 טלפון 222773 כמו כן טיפול אינדיבידואלי לפי שיטה חדישה

חליפות הריזן
בצורה מיוחדת

תאם

ת'א שדו' **מסדיק 19**
016101 62 19 13 12

"**לוי**"
המכון הבינלאומי לתכתובות אלפי מתכתבים לפי שיטה אמריקאית **פרוספקט חנים** תל-אביב, ת. ה. 4185